

DOMSTOLENS DOM (tredje afdeling)

6. juni 1985 *

I sag 146/84

Giovanni De Santis, tjenestemand ved Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber, ved advokat Victor Biel, Luxembourg, og med valgt adresse på dennes kontor, 18 A, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber, ved sin sekretær Jean-Aimé Stoll som befuldmægtiget, bistået af advokat Lucette Defalque, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg i Revisionsretten, 29, rue Aldringen,

sagsøgt,

hvorunder der er nedlagt påstand om ændring af sagsøgerens indplacering i løntrin og lønklasse

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden C. Kakouris, dommerne U. Everling og Y. Galmot,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: P. Heim

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 2. maj 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

DOM

(»Sagsfremstillingen« udelades)

Præmisser

- 1 Ved stævning indleveret til Domstolens justitskontor den 12. juni 1984 har tjenestemand ved Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber, Giovanni De Santis, anlagt sag med påstand om, at han indplaceres i lønklasse B 2, og at der ved indplaceringen på løntrin tages hensyn til en yderligere anciennitet på 54 måneder.

- 2 Sagsøgeren blev udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse B 3, løntrin 3, med virkning fra 1. januar 1983 efter en udvælgelsesprøve til en stilling som overassistent i stillingsgruppe B 3/2, som han bestod. Før denne udnævnelse havde sagsøgeren siden 1978, altså i 54 måneder, været ansat ved Revisionsretten som midlertidigt ansat, først i lønklasse A 4, derefter i lønklasse A 6, og han havde deltaget i en række udvælgelsesprøver til stillinger på forskellige niveauer for at blive udnævnt til tjenestemand. Ved skrivelse af 21. december 1982 tilbød Revisionsrettens formand ham efter den nævnte udvælgelsesprøve udnævnelse til tjenestemand på prøve i lønklasse B 3, løntrin 3, og han accepterede dette tilbud af 22. december 1982.

- 3 Ved prøveperiodens udløb den 29. september 1983 blev det med virkning fra 1. oktober 1983 besluttet, at sagsøgeren skulle fastansættes i sin stilling. Denne beslutning, som blev truffet i henhold til tjenstemandsvedtægtens artikel 34, nævner ikke sagsøgerens løntrin.

- 4 Den 20. december 1983 indgav sagsøgeren klage i henhold til tjenstemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, for at opnå en bedre indplacering i lønklasse og løntrin. Ifølge sagsøgeren krævede de særlige omstændigheder ved hans situation, at der blev gjort brug af den i vedtægtens artikel 31, stk. 2, omhandlede mulighed for at udnævne ham i den højeste lønklasse i hans stillingsgruppe; desuden skulle der, uanset den anciennitetsforbedring, som han havde opnået i kraft af sin faglige erfaring i henhold til vedtægtens artikel 32, stk. 2, ved hans indplacering på løntrin

tages hensyn til en yderligere anciennitet på 54 måneder på grund af hans anciennitet som midlertidigt ansat ved Revisionsretten.

- 5 Denne klage blev afvist ved beslutning af 15. marts 1984 med den begrundelse, at sagsøgeren havde accepteret den indplacering, som var blevet ham tilbudt, at denne indplacering var i overensstemmelse med vedtægtens artikel 32, stk. 2, og at lønklasse B 2 ifølge artikel 3 i Revisionsrettens beslutning nr. 81-5 om kriterierne for udnævnelse i lønklasse og placering på løntrin var reserveret til forfremmelser inden for stillingsgruppen, og at det således var udelukket at anvende vedtægtens artikel 31, stk. 2, for denne lønklasse.
- 6 Under denne sag har sagsøgeren fastholdt sit krav om at opnå en ændring af sin indplacering i lønklasse og løntrin.
- 7 Sagsøgeren har først gjort gældende, at Revisionsretten på grund af hans særlige kvalifikationer og karriere skulle have anvendt vedtægtens artikel 31, stk. 2, og udnævnt ham i den højeste lønklasse i hans stillingsgruppe.
- 8 Revisionsretten har bestridt, at der i sagsøgerens tilfælde er særlige omstændigheder, som kan berettige, at der gøres brug af den i vedtægtens artikel 31, stk. 2, omhandlede mulighed, og har i øvrigt henvist til sin tidligere nævnte interne beslutning nr. 81-5 af 3. december 1981, hvorefter ansættelse i lønklasse B 2 er udelukket.
- 9 Herved bemærkes, at efter tjenestemandsvedtægtens artikel 31, stk. 1, som den kompetente myndighed kan fravige inden for visse grænser i henhold til samme artikels stk. 2, skal tjenestemænd i kategori B udnævnes »i den laveste lønklasse svarende til den stilling, i hvilken de er ansat«, altså i dette tilfælde lønklasse B 3. Som Domstolen allerede har statueret i dommen af 28. marts 1968 (Kurrer mod Rådet, sag 33/67, Sml. 1965-1968, s. 473, org. ref.: Rec. s. 187), skal den kompetente myndighed forene brugen af den kompetence, som er givet den ved artikel 31, stk. 2, med overholdelse af de krav, som følger af begrebet stillingsgruppe i henhold til vedtægtens artikel 5 og dens bilag I. Det er følgelig kun lovligt at

foretage ansættelser i den højeste lønklasse i en stillingsgruppe rent undtagelsesvis, når anvendelse af deførnævnte bestemmelser er berettiget af tjenestens særlige behov, som kræver ansættelse af en særligt kvalificeret tjenestemand.

- 10 Ved sin interne beslutning nr. 81-5 om kriterierne for dets personales udnævnelse i lønklasse og indplacering på løntrin har Revisionsretten bestemt, at for visse stillingsgrupper kan særlige omstændigheder og en faglig erfaring af en given varighed berettige udnævnelse i den højere lønklasse, men den har i beslutningens artikel 3, stk. 2, bestemt, at der »ikke kan ske udnævnelse i lønklasserne B 2, C 2 og D 2, idet disse lønklasser er forbeholdt forfremmelser inden for stillingsgruppen«. Revisionsretten har under retsmødet forklaret, at den sidstnævnte bestemmelse er blevet indført for i en vis periode efter institutionens oprettelse at sikre opretholdelse af mulighederne for forfremmelse og et harmonisk forløb af tjenestemændenes karriere.
- 11 Herved bemærkes, at intet i princippet forbyder ansættelsesmyndigheden via en generel intern beslutning at fastsætte regler for udøvelsen af det skøn, som vedtægten giver den. Inden for rammerne af udøvelsen af det skøn, som vedtægten artikel 31, stk. 1, forbeholder ansættelsesmyndigheden, er ønsket om at sikre de ansatte tjenestemænd et harmonisk forløb af deres karriere et formål, som denne lovligt kan forfølge.
- 12 Det er dog ikke nødvendigt i det foreliggende tilfælde at undersøge, om artikel 3, stk. 2, i Revisionsrettens beslutning nr. 81-5 uden undtagelse, selv for særlige tilfælde, forbød ansættelsesmyndigheden at foretage udnævnelser i den højeste lønklasse i stillingsgrupperne B 2, C 2 og D 2. Der er nemlig intet i sagens akter, der lader formode, at ansættelsesmyndigheden har overskredet sit skøn ved at antage, at hverken sagsøgerens kvalifikationer eller tjenestens krav med hensyn til den pågældende stilling var så exceptionelle, at en undtagelse fra reglen om udnævnelse i den laveste lønklasse i stillingsgruppe B 3/B 2 blev berettiget.

- 13 Med hensyn til sin indplacering på løntrin mener sagsøgeren, at Revisionsretten ud over hans faglige erfaring, som berettiger en løntrinsanciennitetsforbedring på 48 måneder i henhold vedtægtens artikel 32, stk. 2, skulle have taget hensyn til hans 54 måneders ansættelse som midlertidigt ansat ved Revisionsretten og opretholdt den således erhvervede anciennitet.
- 14 Revisionsretten har gjort gældende, at sagsøgeren har opnået den maksimale løntrinsanciennitet, som vedtægtens artikel 32 gør det muligt at give ham, og at det efter denne bestemmelse ikke med hensyn til midlertidigt ansatte, der ansættes som tjenestemænd, er muligt at sondre mellem deres faglige erfaring i almindelighed og deres anciennitet i institutionen.
- 15 Det bemærkes, at ifølge vedtægtens artikel 44 stiger en tjenestemand med to års anciennitet på et løntrin inden for sin lønklasse automatisk til nærmeste højere løntrin inden for samme lønklasse. Medmindre andet bestemmes, regnes den i denne bestemmelse omhandlede anciennitet fra udnævnelsen af tjenestemanden i hans stilling.
- 16 Om tjenestemandens udnævnelse ved hans ansættelse bestemmer artikel 32, første punktum, at »den ansatte tjenestemand indplaceres på 1. løntrin i sin lønklasse«. I andet punktum tilføjes det, at »ansættelsesmyndigheden kan dog under hensyn til den pågældendes uddannelse og særlige faglige erfaringer give tjenestemanden en anciennitetsforbedring inden for denne lønklasse«, som dog er begrænset til 48 måneder eller to løntrin i den pågældende lønklasse. Sagsøgeren har ikke bestridt, at han har fået den i denne bestemmelse fastsatte maksimale anciennitet.
- 17 Der er ingen bestemmelse i vedtægten, hvorefter der i form af opretholdelse af anciennitet i den i artikel 44 forudsatte betydning kan tages hensyn til en periode, i hvilken en tjenestemand tidligere har været ansat ved sin institution som midlertidigt ansat. Som Domstolen allerede har statueret i dommen af 12. juli 1984 (Angeledes mod Kommissionen, sag 17/83, Sml. 1984, s. 2907), omfattes en ansat, der

efter en periode som midlertidigt ansat opnår sin første endelige udnævnelse, derimod af vedtægtens artike! 32.

- 18 Sagsøgerens faglige erfaring før hans ansættelse som tjenestemand, herunder hans erfaring som midlertidigt ansat ved Revisionsretten, kan følgelig kun tages i betragtning i henhold til vedtægtens artikel 32.
- 19 Det følger af det foregående, at sagsøgerens krav om ændring af hans indplacering ikke kan tages til følge, hverken med hensyn til lønklasse eller med hensyn til løntrin.
- 20 Under disse omstændigheder er det ikke nødvendigt, at Domstolen af egen drift undersøger det spørgsmål, som Revisionsretten ikke har rejst, om sagen skal afvises på grund af, at vedtægtens artikel 91 ikke er overholdt, idet sagsøgeren ikke rettidigt har anfægtet beslutningen af 21. december 1982 om at udnævne ham til tjenestemand og om hans indplacering i lønklasse og løntrin.
- 21 Sagsøgte vil følgelig være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 22 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagsomkostningerne. Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter i tjenestemandssager. Da sagsøgeren har tabt sagen, vil han være at dømme til at bære sine egne omkostninger.
- 23 Det bemærkes, at der i dette tilfælde ikke er anledning til at gøre brug af den i procesreglementets artikel 70 og artikel 69, stk. 3, omhandlede mulighed for at dømme sagsøgeren til, som Revisionsretten har nedlagt påstand om, at godtgøre denne udgifter, som skønnes forvoldt unødvendigt eller af ond vilje.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

- 1) **Sagsøgte frifindes.**
- 2) **Hver part bærer sine omkostninger.**

Kakouris

Everling

Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. juni 1985.

P. Heim
Justitssekretær

C. Kakouris
Formand for tredje afdeling